

SETKÁVÁNÍ

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

7

Ročník IX červenec-srpen 2007 číslo

úvodník

Po několika letech jsem se opět zúčastnil jednání synodu. I když se tam člověk dozví řadu zajímavých věcí a pohovoří s mnoha známými - celkový dojem je spíš únavný. Synod znamená především dva a půl dne sezení v tvrdých lavicích vinohradského kostela. Ale ani za tuto dobu se toho nakonec mnoho nevyřeší. Je to však daň za demokratické jednání a rozhodování v naší církvi, kterého je třeba si vážit, i když nás často spíš zdržuje a komplikuje věci, které se zdají být jasné a jednoduché. Ukázalo se to například ve chvíli, kdy synod o něčem rozhodl, ale nemohl ve smyslu tohoto rozhodnutí dále jednat, neboť usnesení synodu jsou platná až po jejich vyhlášení synodní radou. Takže musíme počkat až za rok ...

Synod zvolil novou dozorčí radu Diakonie, ve které není tentokrát nikdo z jejich zaměstnanců, a usnesl se na změnách církevního zřízení týkajících se ordinace. Pokud kazatelé nebo ordinovaní presbyteri přestanou vykonávat svůj úřad a přejí si zachovat způsobilost k ordinované službě, musí o to podle nové úpravy požádat synodní radu. Nově byly formulovány také zásady, podle nichž se zřizují podporovaná nebo misijní kazatelská místa (takové sbory nemusí po určitý čas odvádět platby do personálního fondu). Za podporované místo byl prohlášen mimo jiné sbor v Silůvkách. Zrušen byl naopak sbor v Bohuslavicích nad Metují.

Synod vzal na vědomí pokračující práce na novém evangelickém zpěvníku (vybrané nové písně se zpívaly na začátku každého zasedání).

Hlavnímu tématu prvního zasedání 32. synodu, „Manželství, rodina a jejich úskalí“, byl věnován páteční večer. Nejzajímavější byla sociologická studie zpracovaná na základě asi tisíce anketních lístků bratrem Danem Ryšavým. V diskusi zazněly hlasy, které volaly po větším důrazu na manželskou věrnost členů církve, zvláště pak farářů, zazněly však i hlasy, které současnou situaci neviděly tak tragicky (vyšší počet rozvodů v dnešní době je možná srovnatelný s mírou pokrytectví, lhovosti a arogance, která byla obvyklá v dřívějších dobách, kdy se lidé nerozváděli). Studie vypracovaná pro synodály bude k dispozici členům našich sborů.

Synod zřídil několik nových míst celocírkevních kazatelů (studentský farář pro bohoslovce, spirituálové Evangelické akademie v Praze a Náchodě, nemocniční kaplan a faráři pro mládež v několika seniorátech).

Kromě standardního rozpočtu církevního ústředí byl schválen zvýšený příspěvek do personálního fondu ve výši 65 tisíc Kč. Možná největším překvapením bylo neschválení návrhu na liberalizaci tohoto fondu, podle něž by si sbory mohly výši tohoto odvodu dohodnout se svým kazatelem. Z tohoto fondu jsou dnes vypláceny odměny kazatelům, které tvoří asi 10 % navýšení k platu, který kazatel dostává ze státního rozpočtu.

Předsedou synodu na čtyřleté období byl zvolen bratr senior Vladimír Kopecký, který celý synod řídil s obvyklým přehledem a důrazem na právní čistotu jednání. Upřímně řečeno jsem rád, že další jednání synodu bude opět až za rok.

Jiří Gruber

zaujalo nás

Skautské bohoslužby

Zaujaly mne a také potěšily další skautské bohoslužby v neděli 20. května. Jsem sice od dětství zvyklá na varhanní, eventuálně harmoniové doprovody písní při bohoslužbách, ale nijak mě neuráží či neruší hlučnější doprovod na klavír, kytary, flétny a bubny, tak jak to slyšíme při skautských bohoslužbách. Proč ne? Myslím na Žalm 150: „Chvalte Boha zvukem polnice, chvalte ho harfou a citarou, chvalte ho bubnem a tancem, chvalte ho strunami a flétnou, chvalte ho zvučnými cymbály, chvalte ho cymbály dunivými!“ To jistě nebyla žádná tichá hudba!

A navíc se připojuje veliká radost vidět hordu normálních mladých lidí, kteří s takovým zaujetím společně něco připraví, nacvičí, zahrají a zaspívají. Díky jim. A taky za výborný oběd, který následoval (bramborová kaše, sekaná a salát), i za odpolední program, kde nám byl promítnut a vtipně komentován film ke stému výročí skautingu.

Lída Marková

Afrika-divočina v srdci

Udělejte si chvilku čas a zajděte na Dominikánskou ulici – naproti Velkému Špalíčku - na výstavu fotografií National Geographic a ocitnete se alespoň na chvíli v srdci africké divočiny. Výstava je rozdělena do tří celků, dalo by se zkráceně říci: zvířata, krajina, lidé. Některé fotografie zaujmou svou niterností, jiné svou krásou. Některé vás šokují svou divokostí nebo vás dojmou svou tragédií. Výstava je doplněna kamennými sochami ze Zimbabwe.

Pospěšte si, výstava potrvá do 30. června, ale mají otevřeno denně včetně svátků a pondělí od 10 do 18 hodin.

Marie Melicharová

Nový zpěvník

Již přes rok promýšlí pověřená skupina odborníků v ČCE koncepci budoucího nového zpěvníku a pomalu začíná shromažďovat materiál k jeho přípravě. Prozatím lze pouze říct, že výběr nebude určován jen jednostranně „kostelovým“ využitím zpěvníku, ale usiluje se – při zachování solidních reformačních základů – i o otevřenou pluralitu stylů a žánrů. Přípravná komise se orientuje na řadě moderních protestantských kancionálů zahraničních. Silně ji oslovuje zvláště nový zpěvník reformované církve ve Švýcarsku, pojatý ekumenicky: helvetští evangelíci i katolíci se totiž dohodli zařadit do svých zpěvníků také společný písňový fond, který se bude rovnocenně využívat v obou církvích; podobná myšlenka byla již dříve uplatněna také v Německu. Patrně i u nás se v průběhu příštího desetiletí bude nabízet analogický přístup.

Ctirad Novák

bylo

Seniorátní rodinná neděle se letos konala v Rovečném,

v neděli 3. června, za účasti asi 50 dospělých a 60 dětí. Měla název „V jednom kole“ s podtitulem „církvní společenství dětí v konkurenci s ostatními zájmovými aktivitami“. Program byl zahájen společnými bohoslužbami pro děti i dospělé, které připravila farářka Anna Lavická dle úloh probíraných v NS. Po skončení bohoslužeb odešly děti provádět různé zájmové činnosti. Dík patří všem organizátorům připravených her, výtvarných činností i sportování, kteří se děti ujali a dali tak možnost přítomným dospělým vyslechnout v kostele další program. Ten sestával ze 3 příspěvků, hodnotících „šanci přitažlivosti“ církvního společenství versus zájmových kroužků, a to z pohledu farářky (A. Lavická) a rodičů (M. Kadlecová, P. Michalová). Z myšlenek, které zazněly, vybírám např. potřebu individuálního přístupu k jednotlivým dětem, smysluplnost toho, co se jim nabízí, a vytvoření prostředí, v němž se děti cítí být přijímány nejen podle své úspěšnosti a výkonů, ale kde vládne přátelství a důvěra. Petra Michalová ve svém příspěvku přirovnala dobře fungující církvvní společenství k domovu, který ke zdárnému vývoji každý jedinec potřebuje, zatímco většina zájmových kroužků je zaměřena pouze na naučení se určité dovednosti. Otevřenou otázkou zůstává, do jaké míry má rodič nutit dítě k pravidelné účasti ve sborovém společenství. Bylo konstatováno, že spíše ano, avšak diplomaticky, protože i do jiných kroužků by bez rodičovských „postrků“ většina dětí sama nedocházela. Skoro jsme mohli závidět venkovské prostředí v Silůvkách, tak jak jej popsala s. Kadlecová, které dosud umožňuje dětem hrát si spontánně venku, v partě, bez nutného dozoru rodičů. „Dítě by mělo mít kolektiv vrstevníků, který jej formuje, kde se vytváří přátelství na celý život.“ Tato myšlenka je z přednášky hlavního řečníka PhDr. Jeronýma Klimeše, jehož vystoupení posluchače velmi zaujalo. Při jeho slovech, jako například „blahobyt je atypické prostředí pro lidi, a to vedlo po čase v historii vždy k degeneraci“, jsme si uvědomili rozpor mezi tím, co děti a potažmo i my dospělí k vyrovnanému životu potřebujeme, a jak v současnosti většinou žijeme. Byla velká škoda, že kvůli časové tísní se řečník nedostal k jádru stanoveného tématu, a tak jsem si jeho názor našla na webových stránkách, kterou na závěr uvedl (<http://klimes.mysteria.cz>). Stojí tam např.: „Mnohé děti navštěvují spousty kroužků, ale chybí jim opravdové kamarádké vztahy. Posilovat tento sociální aspekt je důležitější než to, zda budou umět zpívat, kreslit či pracovat na hrnčířském kruhu...“ (Moje poznámka: Hurá, že už většina farářů a učitelů NS stále víc promýšlí, jak zvěstovat evangelium živě a propojeně s prožitky, viz zpívání s kytarou, výjezdové víkendy s konfirmandy, letní tábory na Blažkově, křesťanský skaut apod.)

Po dobrém obědě v místní ZŠ se vzhledem k deštivému počasí nekonal plánovaný výlet na rozhlednu a místo něj byly dětem a zainteresovaným dospělým promítány grotesky. Ostatní měli možnost při hojném pohoštění na faře pohovořit se známými. Řada lidí měla zájem poslechnout si ještě hlavního řečníka při pokračování jeho přednášky, ale k tomu již nedošlo. Třeba je to dobré proto, abychom neslyšené museli domyslet sami; přesto se pro příště přimlouvám za lepší rozvržení času. Dík všem organizátorům.

Jana Slámová

čteme bibli

Oltář Neznámému bohu v Athénách (Sk 17,16-33)

Apoštol Pavel přišel do Athén, do města velmi kulturního, které mohlo být hrdé na své filozofy. Byl tam sám a dráždilo ho, když viděl, jak se lidé oddávají – asi z nejrůznějších motivů a důvodů – rozmanitému uctívání božstev, dalo by se podle řečtiny říci, že sloužili idolům. Pavel byl člověk hluboce zakořeněný ve víře v Krista, ale současně otevřený pro nejrůznější lidi své současnosti a nikomu se neuzavíral. Hovořil se Židy v tamní synagoze, debatoval s monotheisty, kteří vyznávali jediného Boha, a rád diskutoval na náměstí s lidmi, kteří se tam zrovna objevili. Nejen to, rozmlouval i s filozofy. Jednak to byli epikurejci, kteří dbali na ctnosti, zdraví, vnitřní klid, na mírnost a střídmost, ale také blaženost, jednak to byli stoikové, kteří zkoumali účelnost, řád a cíl světa i vnitřní odolnost vůči poměrům a nezávislost na okolnostech. Pavel k

nim mluvil o Ježíšovi a o zmrtvýchvstání a jedni své předsudky vyjadřovali tak, že ho nazvali žváčem, tlachalem, žvanilem nebo nedovzdělancem, a druzí v jeho řeči spatřovali snahu získat je pro cizí božstva. Pavel se neurazil a šel s nimi na Areopág, kde zasedaly soudy, ale kde se také vedl dialog. Ti lidé byli zvědaví na jeho nové učení. Znělo jim podivně, nicméně byli velmi zvědaví na něco nového a byli ochotni tomu věnovat čas.

Pavel si byl vědom této nesnadné situace, ale byl ochoten promluvit. Athéňany charakterizuje jako lidi, kteří se horlivě věnují oddanosti různým bohům. Říká, že si všiml jednoho oltáře, na kterém byl nápis Neznámému bohu. Riskuje pokus tohoto Athéňanům neznámého, ale jemu známého Boha nějak dosvědčit. Začíná ze široka, když mluví o tom, že Bůh je učitelem světa i všeho na něm, že je Pánem nebe i země, ale nepřebývá v chrámech, které lidé vystavěli, a není závislý na jejich službě. Naopak on je dárce a stvořitelem, stanovil časy a meze lidstva. Člověk ovšem může a má Boha hledat a pátrat po něm, protože Bůh vlastně není člověku vzdálen. V té souvislosti se Pavel pokusil tajemství Boha interpretovat použitím citátů z řeckých básníků, že jím „trváme“ a že „jsme jeho rodina“, a současně odmítl domněnku, že by Bůh měl něco společného s výrobky ze zlata, stříbra nebo kamene. Bůh promíjí dosavadní neznalost o něm, vyzývá k obratu ve vztahu k muži, skrze kterého Bůh bude soudit celý svět, a to spravedlivě. To vyjevil vzkříšením tohoto muže, kterého už dříve Pavel jmenoval, Ježíše. Ve chvíli, kdy promluvil o vzkříšení, jedni posluchači se mu vysmáli, druzí řekli, že si ho poslechnou jindy. Pavel se sebral a odešel.

Vzkříšení podle Pavla je to nové a překvapivé uprostřed starého světa, to nové a překvapivé v protikladu k dosavadnosti lidského života. Vzkříšení je branou k pozemskému Ježíšovi, k porozumění jeho slovům a činům, k pochopení jeho

ukřižování a k poznání vykoupení, kterým Ježíš vydobyl pro člověka nesmírnou a krásnou svobodu pro to, aby se dovedl spravedlivě rozhodovat. Ale toto nové Athéňané odmítli, protože jejich představy o novosti byly zřejmě docela jiné.

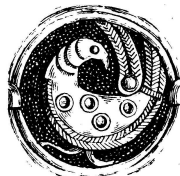
Nicméně se zde našlo několik lidí, kteří se k Pavlovi připojili a uvěřili, jmenování jsou muž jménem Dionysios a žena Damaris a ještě jiní. Byla to asi jen hrstka lidí, Pavlovo kázání v Athénách tedy nemělo velký ohlas. Tak tomu bylo ve starém nábožném Řecku a tak je tomu i v současném sekularizovaném světě, že je to vždy jen několik lidí, kteří víru objeví, a smějí rozeznávat, že takoví lidé jsou i v našich sborech, v těch velkých i v těch nejmenších.

Jan Čapek

bylo

Zájezd na Slovácko

V sobotu 19. května se uskutečnil další ze zájezdů, které pro členy sborů Brno I a Brno II obětavě připravují manželé Radek a Olga Markovi. Tentokrát jsme za krásného počasí navštívili nejprve barokní hřbitov ve Střílkách; hřbitov, který je unikátní kulturní památkou z první poloviny 18. století, prochází v současné době nákladnou rekonstrukcí, nejsou tam proto ani sochy, které nebyly před několika roky ukradeny, ale v září by měl být hřbitov opět otevřen pro veřejnost. Další zastávkou byly Tupesy s muzeem místní keramiky umístěným v objektu, který již v minulosti sloužil k výrobě keramiky a je situován v centru obce. Je to původní památka lidového stavitelství upravená jako obydlí hrnčiče, které vypovídá o jeho práci a životě a o tradici hrnčičského a keramického řemesla, jehož vzestup je spojen s příchodem novokřtěnců v 16. století.

Odtud jsme odjeli do archeoskanzenu v Modré u Velehradu. Je zde možné vidět velkomoravské opevněné sídliště středního Pomoraví z 9. století a kostelík sv. Jana, který byl postaven v roce 2000 jako replika kostela „Na Díle“ pocházejícího z 8. století, z doby irsko-skotských misí, prvních křesťanských misí na našem území; původní základy tohoto kostela byly objeveny v roce 1911. Poslední zastávkou byl sbor naší církve v Uherském Hradišti, kde jsme si nejprve odpočinuli při malém občerstvení, kávě a čaji v sále sborového domu, vyslechli jsme povídání bratra faráře Marka Váni o životě sboru, a potom jsme s ním a jeho malou dcerkou prošli město. Bratr farář se nám velice věnoval a pověděl nám mnoho zajímavého o své práci i o kontaktech s místními katolíky. Odjížděli jsme obohaceni o nové zážitky a setkání. Jsme vděční manželům Markovým za přípravu těchto zájezdů, jichž se mohou účastnit i starší členové našich sborů a poznat tak nejen pěkná místa v nedalekém i vzdálenějším okolí, ale i sbory a faráře naší církve. Hana Dvořáková

cestujeme

Několik postřehů z pobytu v Tunisu

Když jsem v září minulého roku odlétala na ozdravný pobyt k moři do Tunisu, zdaleka jsem netušila, kolik rozporuplných zážitků mě potká. A už vůbec ne, že tento můj pobyt v exotické africké zemi podstatně změní můj názor na Araby a také na jejich náboženství - islám. Nebudu se v této chvíli rozepisovat o tom, že kvůli svému nečekaným zdravotním potížím jsem si sáhla tak

říkajíc až na dno svých sil, kdy jsem se musela spolehnout, po lidsku řečeno, jen sama na sebe a samozřejmě v neposlední řadě na Boží pomoc.

Podělím se s vámi o některé své zajímavé zážitky a postřehy získané v konfrontaci s arabským světem. Předně je to svět zcela jiný než evropský, také myšlení lidí a jejich postoje jsou velmi odlišné od těch evropských. Ale jednoduchá a osvědčená pravda, že všude na světě jsou lidé dobří a lidé zlí, ať jsou jakékoliv víry či bez víry, se osvědčila i při mém pobytu v Tunisu.

Nejprve zcela stručně několik základních skutečností o Tunisu. Na maličkém území mezi Alžírem a Lybií žije asi 8 milionů Arabů, z čehož polovinu tvoří lidé mladší 20 let. Tunisané jsou etnicky kombinovaní Arabové a berberské národnosti. Od roku 632 se po celém arabském poloostrově rozšířil islám, který vyznává většina Tunisánů. Také zde měla vliv francouzská kolonizace, zvláště co se týče znalosti francouzského jazyka a tuniské kuchyně.

Moderní Tunisko je oblíbené pro své vstřícné chování k turistům, ke kterým jsou velmi tolerantní. V hotelích se zde dorozumíte francouzsky, anglicky i německy. Islám není provozován fanaticky a terorismus je zde (počínaje od nejvyšších vládních činitelů) odsuzován. Rozšiřuje se emancipace žen. Mohou si samy určit, zda chtějí nosit tradiční oděv (bez zahalení tváře), či evropské oblečení. Od r. 1960 je zákonem zakázána polygamie. Ženy se mohou vzdělávat i pracovat. Význam širší rodiny je veliký. V jednom domě žije pohromadě několik generací, kdy mladí se starají o staré a nemocné rodiče a prarodiče. Zamysleme se, zda bychom se zde neměli přiučit od těch, které mnohdy pokládáme za méně kulturně či nábožensky vyspělé!

Tuniská vláda velmi podporuje umění všeho druhu. Oslňující je zvláště tuniská architektura. Tuniská kuchyně je velmi chutná a také zdravá. Silný francouzský vliv ve spojení s výbornými tuniskými kuchaři vytváří jedinečný styl severoafrické kuchyně.

Při mém pobytu v Tunisu jsem přicházela často do kontaktu s personálem hotelu. Tvořili jej převážně mladí lidé, kteří si velmi vážili své práce a proto byli

k hostům, zvláště pak starším, velmi vstřícní, ochotní a přátelští a jednali (až na jednu výjimku) vždy s úsměvem na rtech. Protože v africkém prostředí naše léky na zažívací potíže nemají potřebný účinek, pomohl mi lék, který mi starostlivý kuchař přinesl k snídani, aniž jsem kohokoliv o tuto službu žádala.

Když neochotná a profesně neschopná delegátka CK Exim neplnila své povinnosti, pomohl mi opět pracovník recepce.

Na druhé straně tu byli i některé horší zkušenosti. Při vracení peněz někdy číšníci šidili a velmi poučný zážitek, který přišel doslova „draho“, mi vyprávěla sympatická mladá babička, sálová zdravotní sestra z Prahy: Na pláži byly nabízeny atrakce pro turisty, jízda na velbloudu a na koních. Krátká jízda stála nemalé peníze. Výše uvedená paní požádala, aby směla jen vyfotografovat svoji tříletou vnučku v sedle. Po vyfotografování požadoval berber 100 dolarů, což je neslýchaná částka. Rodina byla v Tunisu poprvé a nebyla poučena, že se zde platí za všechno. Že je nutné předem se zeptat na cenu a tak se vyhnou nemilému překvapení.

Co se týče ubytování, měla jsem pokoj v čtyřhvězdičkovém hotelu, kde bylo velmi čisto, denně se uklízelo a také měnilo ložní prádlo a ručníky. Hotel svou nádhrou připomínal palác sultána, ale také množstvím chodeb bludiště s tisíci pokoji. Při příjezdu bylo nemožno bez hotelového nosiče určený pokoj najít. Zahradu připomínala nádherný park s velkým bazénem a atrakcemi pro děti. Jako kontrast k tomuto turistickému pohodlí jsem při zpáteční cestě autobusem na letiště s úžasem pozorovala „pasoucí se“ kozičky a kravky na zorané půdě bez sebemenší zeleně. Město samo bylo celkem pěkné - žádné „grafitti“ po zdech domů - více není nutno dodat!

Protože se ráda dozvídám něco o lidech v každé cizí zemi, kterou navštívím, ani zde jsem neučinila výjimku. S personálem hotelu jsme se dostali i k malé diskusi o křesťanství a islámu. Potvrdila jsem si své přesvědčení, že cesty k Bohu jsou různé, jeho pojmenování různá, ale že on je jeden - jediný.

V době, kdy se blížil můj odlet z Tunisu, jsem zažila dva dny posvátného měsíce ramadánu. Názor na tento zvláštní druh půstu může být různý. Musím ale říct, že jsem obdivovala pracovníky hotelu, jak v horku, bez jídla a pití po celý den od 7 hodin ráno do 19 hodin večer s úsměvem vykonávali svoji práci, a to nejen den či dva, ale po celý měsíc.

Bylo by možno ještě dlouho psát o různých zážitcích a příhodách. Možná bych mohla skončit pořekadlem „není Arab jako Arab“. Ukončím však slovy, která mě velmi zaujala (dle B. Moravce, Sv.Slovo 1976). Týkají se tak trochu nejen cestování, ale i samotného nitra člověka.

„Mládí není výsadou věku. Je to schopnost dopravit se za hranice všedních dnů. Mládí v nás pomáhá zjasňovat zážitky, vidět východy a západy, přehradu a lesní zátiší ještě krásnější, než jsou ve skutečnosti. Mládí je odměna lidem, kteří o ně stojí. Najděte v příštích dnech dovolených odvalu hledat své mládí. A hledající je, šetřete mládí svých dětí!“

Naděžda Šebestová

naše sbory

Boskovice

Úvodem pár slov z historie vzniku samostatného sboru podle sborníku, vydaného u příležitosti slavnostního otevření stávajícího kostela dne 29. června 1941: Ačkoliv mají Boskovice starou československou tradici jako středisko Jednoty bratrské, na začátku 20. století se k víře otců hlásilo už jen několik rodin. Tito opravdově věřící lidé vycházeli o nedělích brzo ráno s kancionálem pod paždí do asi 10 km vzdálených Vanovic. Po 1. světové válce se rozproutil náboženský život natolik, že se nově přistoupiví členové jednomyslně dohodli požádat Vanovice o zřízení kazatelské stanice. Jako první modlitebna posloužila pronajatá místnost v budově gymnázia, kde 21. září 1924 vykonal slavnostní zahajovací bohoslužby vanovický farář Kamil Nagy. Časem se ukázalo, že účastníků přibývá, a díky podnikavosti aktivních členů byl založen stavební peněžní fond a na jaře roku 1935 se podařilo zásluhou br. L. Chmela koupit od obce stavební parcelu, a to za 20 020 K. Značnou velkorysost projevil vanovický sbor, jehož farář, v té době již senior, Kamil Nagy spolu se staršovstvem vytvořili sběrací listiny. Společným úsilím se podařilo vybrat od ochotných dárců téměř 250 000 K. Další pomocí byly naturální dary v podobě stavebního dřeva, dar Jeronymovy Jednoty a bezúročná půjčka od synodní rady. Zdařilý návrh stavby ve stylu funkcionalismu je dílem stavitele Karla Fabiánka, který, jak zaznamenává kronika, „s klidem a rozvahou dobře spolupracoval se všemi zedníky, řemeslníky i nádeníky, takže stavba měla hladký průběh.“ Kostel má vstupní prostor, z něhož vedou dveře do malé kanceláře, hlavního prostoru chrámu a na schodiště, vedoucí na kruchtu s varhanami a menším sborovým sálkem. (V jeho sousedství se nachází malá místnost, kterou postupem času přeměnily sestry ze sboru v kuchyňku, odkud, což mi jistě návštěvníci sboru odjinud potvrdí, vychází v případě potřeby štedré pohoštění všem příchozím.) Celková doba stavby evangelického chrámu v Boskovicích, jak je nazván v upomínkovém sborníku, trvala od 7. dubna 1940 do 29. června 1941, kdy byl za účasti seniora Dr. Viktora Hájka a mnoha významných hostů slavnostně otevřen.

Problém s nedostatkem míst v kostele už sbor v současnosti nemá. Proces sekularizace, příklonu k ideologii většinové společnosti, tak jak jsme byli jeho svědky všude jinde, se projevil i zde v Boskovicích, a žel i v kazatelské stanici v Sudicích. Ta byla od svého vzniku v roce 1981 živým společenstvím scházejícím se v sborovém domě s upraveným sálkem. Od roku 1963 patří sboru i menší činžovní dům naproti kostela, v němž je byt faráře, sborová kancelář a byt kostelníka.

Slovo Boží zvěstovali lidem postupně kazatelé J. Vrubel (1945 - 1969), M. Rozbořil (1969 - 1994) a M. Vogel, z nichž každý dal sboru podobu podle stylu své práce i projevů osobní zbožnosti. Po zklamání nad odchodem faráře M. Vogla v roce 1998, čímž se rozpadla i kolem něj shromážděná mládež, se práce opět ujal senior M. Rozbořil a sbor předal až v srpnu 2001 nynějšímu faráři Marku Zikmundovi.

Na nedělní bohoslužby přichází do boskovického kostela v průměru 30 lidí. Kromě starších, kteří pro nemoci nemohou přicházet pravidelně, jsou účastníky i rodiče středního věku s dětmi, nebo jednotlivci, kteří se přistěhovali nebo si našli cestu do sboru jinak než přes rodinnou tradici. Souběžně s bohoslužbami probíhá nedělní škola a je hezké, že děti se před poslední sborovou písní objeví vpředu v kostele, aby krátce sdělily, co probíraly, případně společně vyslovily zlatý verš určený k zapamatování. Při bohoslužbách je otevřená též místnost pro matky s malými dětmi, kde si mohou vyslechnout kázání z reproduktoru. Dětem je ve sboru věnovaná zvýšená pozornost. Jsou rozděleny do 3 skupin, které mají v týdnu svá setkávání. Sestra farářová zavedla v týdnu práci s předškolními dětmi, které přivedou maminky. V případě potřeby si mohou na hodinku odejít zařídit potřebné věci ve městě, nebo zůstávají a jsou vtaženy do spolupráce. Děti se učí nové písně, a když je zvládnou, dostanou příležitost je dospělým zazpívat, zpravidla při tzv. dětských bohoslužbách, které se pořádají jednou za dva měsíce.

Velkou událostí je vánoční hra. Na přípravě kulís, kostýmů a jiných potřebných rekvizit, včetně osobitých dárků pro účinkující (a těch je 30 i více), se podílí řada lidí. Bývá zvykem, že kromě dětí jsou v době vánoc obdarováni i dospělí malým předmětem s biblickým veršem, který si vylosují.

O prázdninách probíhá již několikátý rok týdenní letní tábor pro děti. Jeho příprava je dost náročná, protože hlavní táborová hra se musí vymyslet a rozdělit do různých soutěží se spoustou malých i větších trofejí, které musí mít možnost získat i ti mladší a pomalejší. Podporu této práce vidí farářovi i v tom, že členové sboru nabídli zapůjčení chalupy nebo dodali různé potraviny, aby vzniklé náklady byly pro děti co nejnižší.

Během školního roku se ve sboru i v kazatelské stanici konají pravidelné biblické hodiny a nácvik zpěvu, v červnu pak tzv. ekumenické úterky, což je večerní shromáždění za účasti členů z církve katolické, bratrské a adventistů. Obdobně ekumenicky probíhá alianční modlitební týden v lednu a světový den modliteb žen v březnu, jakož i ekumenické bohoslužby s katolíky. Úspěch zaznamenalo též neformální setkávání starších členů sboru v tzv. kavárničce. Koná se jednou za měsíc a kromě malého pohoštění je zpravidla pozván host, který přináší zajímavé informace. Jednou za měsíc se též setkávají zástupci střední generace. Schůzky jsou v sobotu a rodiče přicházejí zpravidla i s dětmi, čemuž je přizpůsoben program.

Budova kostela, jako nejmladší kulturní památka města, je každodenně osvětlena a ve větší známost veřejnosti vešla též tím, že se v ní občas konají koncerty, případně autorské čtení. V těchto dnech je na pár dnů sběrným místem pytlů a kartonů šatstva pro charitativní účely. Při všech těchto akcích pomáhají ochotné ruce členů sboru i farářské rodiny, a tak se i tímto naplňuje heslo: "pozorování života křesťanů je současná bible pro ateistické spoluobčany." Kéž je i do budoucna dost podnětného sborového dění, které by přitáhlo když ne přímé účastníky, tak aspoň pozorovatele.

S pomocí boskovického faráře Marka Zikmunda zpracovala Jana Slámová

služba bližnímu

Vedle lidí starých, nemocných, tělesně postižených či sociálně slabých potřebují pomoc společnosti i lidé závislí na drogách. V této oblasti působí organizace Podané ruce. Něco bližšího o práci s drogově závislými nám pověděl vedoucí Centra prevence pan Radovan Voříšek.

Vaše středisko v Řečkovicích není asi jediné zde v Brně. Kde všude v naší republice Podané ruce působí a kde je možno vás najít v Brně?

Na adrese Vídeňská 3 je možné najít K-centrum (určené hlavně injekčním uživatelům – výměna stříkaček, jehel, hygienický servis...), dále klub Skleník a Duchovně-pastorační službu.

Na ulici Francouzská 36 máme Doléčovací centrum, chráněné dílny a centrum, kde se pracuje s klienty ve výkonu trestu.

V Řečkovicích na ulici Hapalova 22 sídlí Centrum prevence (programy určené dětem a mládeži), centrum IES (vzdělávání), psychologické stacionář, psychiatrická ambulance a centrum substituční léčby (náhražky heroínu pro těžce závislé na této látce).

Dále disponujeme kontaktními a preventivními centry v Olomouci, Prostějově, Uherském Hradišti, Znojmě, Vyškově a Blansku. Naše terapeutická komunita sídlí v Kostelním Vydří.

Jakým způsobem se drogově závislý člověk o vás dozví a pokud se rozhodne se léčit, jste schopni přijmout každého? Tedy jakou asi má vaše zařízení kapacitu?

Lidé se o nás mohou dovědět z internetových stránek www.podaneruce.cz, ze spousty nabídek a letáků, které šíří naši „streetworkeri“, z nástěnek ve školách... Bezpečně také funguje ústní podání mezi klienty.

Ke druhé části otázky: nejsme schopni přijmout každého. Kapacita terapeutické komunity je 15 lůžek, doléčovacího centra také tolik, kontaktní centra pracují řádově se stovkami klientů, centra prevence plošně s tisíci účastníky programů, terapeuti se stovkami klientů, duchovně-pastorační služba s desítkami až stovkou klientů.

Řekněte nám, prosím, něco bližšího o tom, jak probíhá léčení drogově závislého člověka, jak asi dlouho trvá, v čem spočívá?

Tato otázka je na skripta. Velmi stručně řečeno je léčba směsí terapeutických praktik (motivace, sebepoznávání) a pedagogického působení (klienti se učí pracovat, plnit si svoje povinnosti). Roli zde hraje i nabídka přebudování hodnotového žebříčku, nabídka hodnot duchovních. Myslíme i na volný čas, zábavu a odpočinek.

Pobyt je přibližně devítiměsíční (jestli vás napadne, že stejně dlouhé je i těhotenství – tedy jakési tvoření nového života, není tato podobnost tak úplně náhodná).

Dovedu si představit, že vašimi klienty jsou spíš lidé mladší, žel. Jaký je

jejich věkový průměr? Kdo hradí jejich pobyt ve vašem zařízení?

Věkový průměr klientů využívajících různé služby je různý. Kromě prevence, kde je to asi 13 let, je to v ostatních službách mezi 20 -25 roky.

Pobyt v léčbě je hrazen částečně (a špatně) Radou vlády pro protidrogovou politiku, několika ministerstvy a klienty samotnými, včetně jejich práce. Menší díl hradí sponzoři. Ostatní služby jsou na tom stejně.

I když se závislý mladý člověk rozhodne pro léčení dobrovolně, časem jeho vůle ochabuje. Jaké máte v tomto směru zkušenosti? Dala by se úspěšnost léčení vyjádřit v procentech?

Asi u 70 % klientů, kteří projdou celým léčebným cyklem, dojde ke zřetelnému zlepšení. Žel v prvních měsících odchází řada klientů z léčby a často se vrací k drogám. Tím se účinnost snižuje na cca 30 %.

Jak početný je tým vašich spolupracovníků a jaké profese zahrnuje?

Celé Podané ruce mají okolo 100 pracovníků. Jde o 27 center. Některá centra mají pouze dva pracovníky, jiná deset. Profese odpovídají pestrosti služeb. Disponujeme psychiatry, terapeutky, pedagogy, etopedy (speciální pedagog), knězem, sociálními pracovníky, zdravotními sestrami, manažery, dobrovolníky (většinou studenti), exusery (dřívější uživatel drog), ekonomem, účetní atd.

Do jisté míry jste při vaší práci vystaveni riziku, pracujete s lidmi často agresivními, s lidmi, kteří se vlastní vinou propadli až na dno a vy jim chcete vrátit lidskou důstojnost. Přitom ne vždycky se to daří. Nedá se říct, že je to práce radostná. Proč to děláte?

Tady bych se zastavil nad slovy „vlastní vinou propadli“. Ne vždy to tak je. Častější varianta je, že těch viníků je víc.

Co se agresivity týče, není to tak zlé. Až na menší výjimky nejde o demony, ale o lidi, kteří mají spoustu starostí a bolestí a udělali pár chyb. Práce s nimi je často i radostná, protože se nám mnohdy daří. Ne vždy dosáhneme u klienta abstinence, ale může se začít chovat méně nebezpečně, něco negativního omezí. A to je také úspěch. Příklad – klient trpící žloutenkou typu C přestane sdílet svoje stříkačky s kamarády, použitý materiál, který dříve odhazoval kdekoliv, poctivě přináší do K-centra, při poskytování sexuálních služeb (kterými se živí) začne používat kondom – to je také úspěch. Nejen pro něj, ale hlavně pro společnost. Také proto naši práci děláme.

V době adventu se v našem Červeném kostele konal benefiční koncert pro Podané ruce. Tedy malá finanční podpora a pomoc. Na vaše klienty myslíme také při společných modlitbách. Možná by se mezi našimi čtenáři našel někdo, kdo by rád pomohl i jinak. Je možnost dobrovolné práce ve vašich střediscích?

Možností je více. Na již uvedených stránkách www.podaneruce.cz jsou odkazy na všechna naše centra spolu se stručným popisem toho, jaké služby to či ono centrum poskytuje. Jsou tam i kontakty na vedoucí, kteří o přijímání dobrovolníků rozhodují. Takže takto.

Touto cestou bych také chtěl poděkovat za možnost pořádat ve vašem kostele benefiční koncerty. Byla to nejen příležitost pomoci našim přepnutým rozpočtům, ale také možnost potkat se, zastavit se.

S Radovanem Voříškem hovořila L. Marková

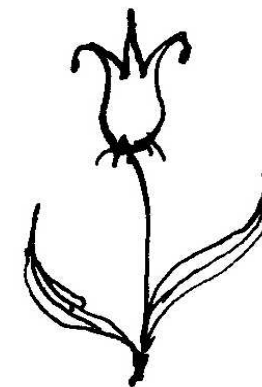
lidé ve sboru

Brno I

1.7.	Bedřiška Köhlerová	100 let
2.7.	Petr Hronek	20 let
2.7.	Vlasta Michalská	86 let
2.7.	Anna Seberová	70 let
3.7.	Marie Černá	83 let
4.7.	Anna Bednářová	30 let
7.7.	Libuše Plívová	88 let
8.7.	Růžena Burgetová	81 let
10.7.	Věra Doleželová	83 let
10.7.	Marek Haluza	10 let
10.7.	Roman Haluza	30 let
11.7.	Kateřina Velímská	30 let
12.7.	Pavel Baše	30 let
12.7.	Anna Smutná	81 let
15.7.	Růžena Hnilicová	83 let
23.7.	Bohumila Hájková	20 let
23.7.	Alžběta Moczková	96 let
26.7.	Ilona Jelínková	70 let
1.8.	Bohumil Nykodým	92 let
5.8.	Antonín Černý	83 let
8.8.	Josefa Přikrylová	86 let
10.8.	Věra Myšková	60 let
13.8.	Věra Slámová	94 let
13.8.	Jitka Rottová	30 let
14.8.	Vlasta Dvouletá	82 let
15.8.	Libuše Kožoušková	70 let
15.8.	Blahoslava Ondrová	92 let
18.8.	Stanislav Novák	60 let
19.8.	Miloslava Mikšovská	70 let
20.8.	Vojtěch Ryšavý	20 let
20.8.	Božena Tomková	91 let
25.8.	Emílie Ponížilová	82 let
27.8.	Zdeněk Švanda	50 let
29.8.	Vlasta Zukalová	82 let

Brno II

5.7.	Věra Vašíková	85 let
8.7.	Věra Randýsková	83 let
17.7.	Libuše Holečková	79 let
21.7.	Zdeňka Švyhnosová	84 let
28.7.	Olga Strmisková	86 let
30.7.	Radoslav Marek	70 let
3.8.	Věra Uhlířová	80 let
3.8.	Ladislav Vašina	80 let
6.8.	Albert Štěrba	88 let
10.8.	Vlasta Melicharová	80 let
10.8.	Jiří Staněk	85 let
10.8.	Zdeněk Vojtíšek	84 let
16.8.	Alena Trojanová	70 let
22.8.	Štěpánka Zálesáková	85 let
29.8.	Věra Zemanová	89 let

Pane Bože, nebeský Otče, ty povoláváš lidi do své služby. Sešli nám, prosíme, Ducha pravdy a pokoje, abychom celým srdcem rozeznávali, co se ti líbí, a také to činili.

Skrze našeho Pána Ježíše Krista, tvého Syna, který s tebou a s Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

(KOLEKTA 5. NEDĚLE PO TROJICI)

Brno I

Pokřtěni byli:

- 10.6. Jiří Toman, nar. 2006
- 1.7. Nikola Štekerová, nar. 2006

Oddáni byli:

- 1.6. Marie Ludvíková a Lukáš Staněk
- 2.6. Johana Veselá a Ondřej Merta (Slovo života)
- 2.6. Pavlína Sekaninová a Marek Souček
- 9.6. Pavel Minich a Milada Kaštilová (Slovo života)
- 16.6. Zuzana Firbasová a Petr Květon
- 23.6. Andrea Zoufalá a Zdeněk Duda
- 14.7. Jana Dobisová a Peter Jankura

Rozloučili jsme se:

- 31.5. Marie Pabíková, nar. 1932
- 11.6. Olga Mašková, nar. 1919
- 12.6. Ing. Jan Truneček, nar. 1933

Brno II

Rozloučili jsme se:

- 22.5. Marta Krejzková, nar. 1924

Věčný Bože, Pane všech pánů,
povolal jsi i nás slovem Evangelia, abychom byli tvým lidem, a obdařils
nás vzácnými zaslíbeními.
Prosíme tě: Svým Duchem nás ved' k poznání, co slouží našemu pokoji.
Skrze našeho Pána Ježíše Krista, tvého Syna, který s tebou a s Duchem
svatým žije a kraluje od věků na věky. Amen.

(KOLEKTA 10. NEDĚLE PO TROJICI)

žijí mezi námi

Nejstarší členka sboru Brno I - Bedřiška Köhlerová

1. července oslaví sté narozeniny sestra Bedřiška Köhlerová, nejstarší členka našeho sboru. Žije nyní v domově na Věstonické ulici. Zrak a sluch jí už tak dobře neslouží, ale Pán Bůh jí zachoval výbornou paměť a duševní svěžest.

Narodila se v roce 1907 v Meranu v jižních Tyrolích, které byly v té době součástí Rakousko-Uherska. Její tatínek byl stavitel. Pracoval v Meranu a budoval tam domov i pro svou rodinu. Tatínek byl z židovské rodiny, maminka katolička, ale dohodli se, že svoji rodinu založí na společném evangelickém vyznání a stali se členy luterské církve.

V roce 1913 začala Bedřiška chodit do školy a rodina se nastěhovala do dokončeného domu. Netěšili se však dlouho z rodinné pohody. Přišel rok 1914 - 1. světová válka. Bedřiščin otec byl povolán jako stavitel do Sedmíhradska, kde budoval vojenské objekty. Rodina šla za otcem. S blížící se rumunskou frontou bylo území evakuováno a maminka s dětmi odešla k sestře do Maďarska, kde Bedřiška začala chodit do maďarské školy. Z té doby si uchovala vzpomínku na maďarského faráře, který ji učil náboženství, pomáhal a radil ve všem, co bylo třeba.

Po skončení války vypověděli Maďaři cizince ze země a rodiče se odstěhovali do Brna, odkud pocházeli. Do Merana, které po válce připadlo Itálii, se už vrátit nemohli. V Brně začala Bedřiška chodit do německé evangelické školy na Opletalově ulici (naše dnešní fara). V roce 1921 byla konfirmována v Červeném kostele. Konfirmoval ji farář Schener, který spolu s druhým farářem Jahnem konfirmandy učil a připravoval. V evangelické škole absolvovala i dvouletou obchodní školu a nastoupila jako fakturistka do továrny na výrobu plstí. Provádala se, ale za pár let přišla 2. světová válka, která jí opět rozbila klidný život. Úzkosti, které prožívala ve válce o manžela a bratra, s válkou skončily, ale přišly nové starosti. Smrt maminky, nemoci v rodině, ztráta místa, konec kontaktů s německým sborem a posléze nemoc otce, kterého Bedřiška věrně opatrovala. Teprve mnohem později mohla nastoupit do zaměstnání, které měla ráda a kde měli rádi ji.

V roce 1975 jí zemřel manžel a Bedřiška zůstala sama. Stala se opět pečovatelkou nejen pro nemocné v rodině, ale všimla si i těch, kteří žili v její blízkosti. Za péči o jednu nemocnou ženu dostala i vyznamenání Červeného kříže. Svůj život naplnila křesťanskou službou a láskou, ale postrádala zázemí ve sboru. Začala hledat sborové obraceňování, až nakonec našla své místo tam, kde jí bylo všechno důvěrně známé - Červený kostel a fara na Opletalově ulici. Tak se sestra Köhlerová stala členkou našeho sboru Brno I. Se zájmem sleduje přestavbu fary, ráda se zúčastňovala bohoslužeb a různých sborových akcí, zajímalo ji setkání s vídeňským sborem, které ještě mohla aktivně prožít.

Je nám líto, že úrazy, které za posledních 10 let prodělala, značně omezily její účast na sborovém životě. Teď už do kostela nechodí, navštěvuje však pravidelně bohoslužby konané v domově důchodců našim sborem. Jsme vděční Pánu Bohu, že jsme měli a máme možnost mít mezi sebou lidi, jako je Bedřiška Köhlerová. Jsou to tiší v zemi, kteří mnoho nenamluví, ale jejich život je vyjádřením božího přikázání o lásce k bližnímu. Přejeme sestře Köhlerové, aby jí Pán Bůh dopřál radostné a pokojné dny v jistotě, že je v jeho rukou. Rut Hanáková

bude

Kavárnička o prázdninách

Také letos bude střeďeční Kavárnička po celé prázdniny otevřena pro ty, kdo už nevyrazí do hor, k moři, na chaty, necestují po dalekých zemích, ale zůstávají v Brně - mnohdy zcela sami. Programy budou volné, prázdninové, káva bude vonět a vždycky se najde někdo, s kým si zde můžete popovídat. Každou středu v 15 hodin.

Duchovní píseň dvacátého století v ČCE – 3. část

Náš malý cyklus nyní uzavřeme zastavením nad Dodatkem k Evangelickému zpěvníku (DEZ). Plní zhruba trojí roli: Jednak rozšiřuje náš bohoslužebný zpěv o několik písní v minulosti velice oblíbených, jež se do EZ z r. 1979 nedostaly (např. Důvěřuj se v Pána), jednak bohatě těží z novější produkce domácí i zahraniční. Ale zcela epochální novinkou žlutého zpěvníčku je podle prof. Moravetze zejména skutečnost, že jím do našeho, odedávna ustáleného okruhu písní poprvé legálně pronikají nové, netradiční žánry.

Ve dvacátém století se písňový repertoár v celé západní Evropě začíná rozšiřovat o písně afroamerického typu, především tradicionály a gospel-songs. Od 60. let se v evangelickém Německu mluví o „zbožném šlágru“. Se záměrem křesťansky oslovit hlavně mládež, a to formou, která by jí byla blízká, vypsala roku 1961 Evangelická akademie v Tutzingu soutěž na tvorbu písní inspirovaných bluesem, jazzem, swingem, popem a folkem (posléze rozšířeno ještě na rockovou hudbu). První cenu přesvědčivě získala tehdy ještě nepříliš známá písnička Martina G. Schneidera Díky za toto krásné ráno (DEZ 638), používající světské, taneční prvky s rytmem podobným čaci a twistu; každá sloka se např. dá nasazovat postupně o půl tónu výš než předcházející. Mezi moderními songsy, jejichž prvky jdou proti tradičnímu slohu církevní písně, patří „Díky“ nepochybně k nejhezčím a nejakceptovanějším. (Ladislav Moravetz doporučuje doprovázet takové zpěvy výrazně rytmicky a s jistou dávkou improvizování jako při kytarové hře, v žádném případě „chorálově“). Většina starších varhaníků nemá s touto formou žádnou zkušenost, mládež – a nejen jazzmani – si však poradí.)

Od druhé poloviny století bylo v cizině i u nás vytvořeno a obecně rozšířeno pozoruhodné množství těchto novodobých písní. Jejich úroveň v rámci daného žánru může někdy být značná. Odpovídají novému, modernímu způsobu hudebního cítění i současným proměnám slovníku, a zejména odrážejí posuny v myšlení a projevech zbožnosti nastupujících generací. Naše mládež si je v časech nejhlubší totality prozpěvovala z tajně rozmnožovaných Nových písní. Nejúplněji je najdeme v později vydané sbírce Svítá, kde některé protestsongsy a šansony jsou mj. aktuální reakcí na dusné ovzduší normalizace. I k dětem se mnohý z nich dostal ve zpěvníčku Buď tobě sláva, a další příklady máme nyní otištěny právě v DEZ.

Během sjezdu evangelické mládeže loni v Kutné Hoře se při slavnostních bohoslužbách (u Sv. P. Barbory!) zpívala s úžasným nasazením řada nejznámějších písniček za doprovodu žesťů, varhan a jazzbandu. A církevní kantor míní, že je obohaceni, jestliže starší lidé začínají mít i pro tyto zpěvy porozumění a jestliže mladé skupiny v církvi zase dokážou ochotněji přijímat žalmy a bratrské písně, případně standardní zpěv typu „Pod ochranou Nejvyššího“. V jeho přednášce ovšem zaznělo, že ve srovnání se sbírkou Svítá nevykročil DEZ dost odvážně potřebným směrem, k ještě netradičnějším formám, jež by posílily roli interakce (zpěv responsoriální, kánony, propojení zpěvu s recitací např. v rámci přímluv, sóla střídaná společnými refrény, vynalézavější nástrojové obsazení apod.)

Náš kusý výběr z podnětů a informací bratra Moravetze končíme odkazem na seriál jeho článků „Zpívejte Hospodinu“, který vychází od začátku letošního roku v Českém bratru. Stejný časopis vydal také dvě nádherné a doporučeníhodné CD-nahrávky hudby a zpěvu v naší církvi jako zvukovou přílohu závěrečných čísel ročníků 2005 a 2006.

Ctirad Novák

ze sboru Brno-Husovice

Vzhůru na Kolín

To, co v prvním okamžiku vypadalo jako báječný happening, se nakonec ukázalo být náročnou výzvou. Vyrážíme si z Husovic na 31. německý Kirchentag, konaný ve dnech 6. - 10. 6. v Kolíně nad Rýnem, zahrajeme divadlo, kapela zanotuje, mládež se podívá do světa, kolik je jinde taky evangelíků, prostě pohoda.

Napsat hru o tom, jak Ježíš zázraky činil, jak s učedníky naposled povečeřel a pak byl ukřižován, ještě bylo celkem jednoduché. Přeložit ji do kombinace němčiny a angličtiny, to taky ještě šlo, ale pak to všechno nazkoušet... Ani jednou se soubor nesešel v plném počtu! Ani kapela to neměla jednoduché, ubýval jeden hudebník za druhým. Nakonec se však obsazení obou těles stabilizovalo a našel se i definitivní Ježíš, byť až čtvrtý v pořadí.

I vyrazili jsme na dlouhou cestu na západ a jen jsme se stihli ubytovat, čekalo nás první představení. Večer setkávání na březích Rýna byl velkolepý, nicméně naše kočovné divadlo poněkud zaniklo mezi ruchem z nedalekého podia a rachotem kolem projíždějících vlaků. Byl to takový trénink.

Druhé představení se odehrálo na kolínském výstavišti, plném návštěvníků Kirchentagu. Odezva diváků i dovednosti herců byly již o poznání větší, kapela se taky činila a ke všeobecnému ruchu přispěla řadou písní ze zpěvníku Svítá.

Vrchol uměleckého snažení nastal na garden party u Stephanuskirche, která následovala po slavnostní bohoslužbě. Herci se vypjali k maximálnímu výkonu, ke kterému přispělo i nadšené publikum, složené z českých účastníků Kirchentagu a z členů místního evangelického sboru. Hra se podařila i přes takové maličkosti, jako ztráta hlasu u jedné herečky (nasazen playback) či předčasné zapíchnutí Ježíše římským mečem (naštěstí jsme nepotřebovali lékaře).

Aplaus nebral konce a vypadalo to, že se vyprahlí herci ani nedostanou ke skvělému občerstvení, dopravenému na místo synodní radou, kterému vévodil soudek Budvaru.

Vše však dobře dopadlo a v mnohých rozhovorech pak ještě bylo představení chváleno a velebno - jak pravil jeden místní evangelík: Dostali jsme lekci pravého českého humoru!

Michal Hadlač

ze sboru Brno-Židenice

Evangelíci z Německa a náš sbor

V pátek po Velikonocích jsme se vypravili jedním plně obsazeným autem do Jáchymova, abychom se tam jako zástupci židenického sboru setkali s našimi přáteli, vyslanými z partnerského sboru v Göttingen. V roce 1994 sice inicioval vznik sborového partnerství farář-superintendent Wolfgang Gruner ze sboru sv. Jakuba v Chemnitz, ale protože tento sbor měl ještě z dob NDR svého partnera na Západě, totiž svatoštěpánský sbor v Göttingen, vznikl zvláštní partnerský trojúhelník: Chemnitz-Brno-Göttingen. Setkání se konala nejprve každý rok v jednom z jmenovaných sborů. Vzájemně jsme se poznávali: tradici i situaci sborů po revoluci a poměry v lidové církvi, jak ji představuje západoněmecká církev. Další setkání se věnovala nějakému nosnému tématu, které je aktuální na obou stranách (německo-české vztahy, hodnota a důstojnost života, tentokrát: v čem jsme silní a v čem je naše slabost).

V posledních letech jsme zažili sérii oslav: zatímco chemnitští si v r. 2006 připomínali výročí 750 let svého kostela, byli žideničtí v r. 2005 skromnější – jen 70 let, a Göttingen v r. 2006 pouhých let 40!! Mohutných oslav v Chemnitz. jsme se také zúčastnili, ale byla to labutí píseň jak sborových kontaktů, tak zřejmě i „slávy“ sboru v centru Chemnitz. Ten totiž zestárl, zhubnul a unavil se. Spojil se se sousedním sborem, poněkud živějším a mladším. Do Jáchymova vzkázal: na vzájemné kontakty nemáme dost sil a už to vlastně není potřeba. A z Göttingen dodávají: ano, jsme jedna země, jedna církev, zůstaly osobní kontakty, ale oficiálního partnerství už není třeba.

A co Brno – Göttingen? Potřebujeme se? Stojíme o kontakty? A jak by měly vypadat? I o tom jsme si v Jáchymově povídali. Ale také o mnohém jiném: jak to nyní vypadá s církví vůbec, kam směřuje a co je jejím posláním. Shodli jsme se, že sborové společenství je něčím jedinečným a důležitým, že v něm nacházejí pomoc a zakotvení lidé hledající a mnohdy už církevní tradicí nepoznamenaní. I v Německu teď zažívají sekularizaci, s jejími dobrými i problematickými důsledky. My to známe! Oni jsou překvapeni.

Vrcholným zážitkem bylo nedělní setkání při bohoslužbách, a hlavně po nich, s bratřími a sestrami v Nejdku. Jáchymov je jeho kazatelskou stanicí. V prosluněném ránu nás před kostelem vítal shluk lidí všech generací, někteří mluví plynou německy, při bohoslužbách zaznělo také několik německých vět a melodie všech zpívaných písní byly povědomé i našim hostům. Rozhovor při kávě a čaji se vedl ve dvou skupinách. Mladší část naší „výpravy“ se bavila česky s mladší generací nejdeckých, hlavně o současné situaci ve sboru i městě, němečtí hosté se zájmem naslouchali vyprávění řady členů sboru, kteří do Nejdku přišli jako německy mluvící děti z Polska (potomci českých exulantů, usazených ve Slezsku) a prožili ve sboru nejeden převratný okamžik (odchod mnohých po roce 1968 do Německa, odtržení části sboru pod vlivem charismatického hnutí).

Místo nedělního oběda jsme si dali „závěrečný rozhovor a hodnocení“ a rozjeli se na západ a na východ s úkolem promyslet, jak ve vzájemných vztazích dál. Co nás spojuje, čím se můžeme vzájemně inspirovat, a kdy, kde a s jakým tématem se sejdeme opět. Na obou stranách padlo přání, aby se iniciativy ujala mladší, znalostí cizích jazyků vybavenější generace.

Jana Kašparová

knih

Pojď a přesvědč se

Co může evangelická církev nabídnout těm, kteří ji znají i neznají

Na výzvu 30. synodu ČCE z roku 2001 se bratr farář Jiří Gruber ujal úkolu připravit text, který má srozumitelně vyjadřovat věroučnou identitu naší církve. A nutno přiznat, že něco takového nám pro mnohé zájemce v našich sborech již dlouho chybělo. Jsem proto osobně velice rád, že takový text nejenom vznikl, ale již je také ve své knižní podobě k dispozici.

Jiří Gruber svůj přístup k celému zadání pojal jako pozvání a doprovázení na cestě křesťanské víry, po níž kráčí on sám spolu se čtenářem. Nejedná se proto o žádné dogmatické shrnutí zásad a věroučných článků, nýbrž o osobní svědectví věřícího člověka. A právě tento přístup činí celý text čtivým, dobře pochopitelným i nad míru otevřeným. Neboť víra zde není prezentována jako neochvějný stav mysli, ale jako stálé hledání a vždy znovu činěné rozhodnutí. Neboť v každé situaci je důvěra v Boha něčím novým, nesamozřejmým a nevyzkoušeným. A pravdivost Ježíšových slov nelze ověřit jinak, než jedině v praxi každodenního života.

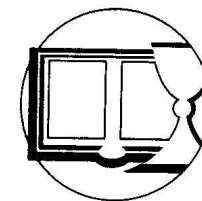
Úvodní kapitoly knihy jsou nejprve věnovány obecně lidským tématům, jako např. Proč věřit? Existuje Bůh? Je víra dar nebo vlastní rozhodnutí? Kde se vzala Bible? apod. Zde je postupně formulováno, podle čeho se naše rozhodování řídí, co je pro nás v životě nejdůležitější atd. Nejedná se přitom již pouze o otázku "proč vůbec věřit?", ale "čemu věřit především?" A zde křesťanství nabízí cestu, na které se člověk svobodně rozhoduje a za svá rozhodnutí nese odpovědnost. Nic není předem určeno, nikomu není dáována přednost, pro Ježíše Krista jsme všichni stejně důležití.

Další kapitoly jsou věnovány základním výpovědím křesťanské víry - Kdo je Ježíš? Jak působí Duch svatý? Proč dodržovat Desatero? Proč se modlit? Jak poznám, že mi bylo odpuštěno? Zde již je víra více představována z pohledu evangelické tradice. Tato místa jsou rovněž prokládána vybranými pasážemi z Písma svatého, aby předložené svědectví mohlo být rovněž podepřeno biblickou výpovědí.

Závěr knihy je věnován problematice současné církve, eschatologickému očekávání i některým specifickým stránkám života v evangelické církvi - sboru. Jsou také připojeny informace, kde se případně čtenář může o naší církvi dozvědět více a kam se lze konkrétně přímo obrátit.

Knih vychází jako 2. svazek Knižnice studijních textů ČCE. A nelze si zajisté přát nic jiného, než aby se skrze ni co nejvíce lidí nechalo pozvat k víře a vykročilo na svoji jedinečnou, a přesto společnou cestu následování Krista.

Jiří Malý

dětem

Seniorátní rodinná neděle

Na neděli 3.června se nám sešlo několik nabídek na to, co podniknout. Vůbec jsme ale nepřemýšleli, protože seniorátní neděle v Rovečném nám padla do noty při prvním přečtení letáčku: V jednom kole.

Vyrazili jsme brzy ráno (tedy ne až tak brzy - naše děti měly skoro poledne - vstávají po páté hodině ranní...) vybaveni oblečením do tepla i zimy a hlavně pláštěnkami, protože počasí vypadalo na déšť.

Překvapilo mě, že v rovečinském kostele bylo místo i pro opozdilce. Byla to naše první seniorátní neděle, tak jsme nevěděli, co očekávat, a každý nový okamžik jsme brali jako obrovský dar od Pána. Po bohoslužbách jsem se zastavila u nabídky knih. Našly se tu portálovky, Karmelitánské nakladatelství, Kalich, a taky nakladatelství Samuel. Neodolala jsem a hned tři koupila.

Následoval program nazvaný: Církevní společenství dětí v konfrontaci s ostatními aktivitami. Slovo k tomuto tématu přednesli hned čtyři lidé. Psycholog Jeroným Klimeš měl pro nás tolik zajímavých a užitečných myšlenek, že jsme ani všechno nestihli probrat. Padlo několik proseb, zda bychom ho mohli někdy pozvat k pokračování, nebo kde by se dal ještě slyšet či vidět. Přislíbil, že někdy napíše knihu.

My jsme si z jeho přednášky odnesli například to, že děti mají jako prastarý zvyk zakódované, že nejlepší hračka je bláto a klacíky. Takže když jsme odcházeli z oběda, holčičky si vyzuly boty a užily si šlapání a šplouchání kaluží.... V dnešní době je klacíkům nejbliže (tedy ironicky) ovladač od televize...

Děti si svůj program, rozdělený podle věku, taky užily. Bojová hra se sice nedala kvůli počasí provést, ale náhradní program v tělocvičně byl taky prý fajn.

Odpoledne se konal výlet na Horní les. Většina rodin (tedy žádná mimo naši) nevyrazila. Nechali se zahrnat počasím do kina na promítání grotesek Charlieho Chaplina. My jsme nelitovali ani minuty. Ten les tak voněl, vůbec nepršelo a odměnou nám byl nádherný výhled na Vysočinu z rozhledny pro odvážlivce - je sestavena z kovových roštů a nízkého zábradlí. Při cestě zpět jsem natrhala úžasný velký, barevný a voňavý pugét lučních květin, který nám zdobí kuchyň a připomíná nádhru Božího stvoření.

Podle letáčku měla neděle končit ve tři hodiny. My jsme se z výletu vrátili až v šest, a to velmi hladoví. Moc děkujeme za otevřenou faru a buchty, které na nás čekaly jako nádherné zakončení. Taková pěkná tečka za pěknou nedělí.

Děkuji všem organizátorům, pomocníkům a rodinám. Bylo nám moc dobře. Těšíme se na další setkávání.

Katka Cahlíková

PS: Nejvíc děkuji Bohu, za lásku, kterou nám dává, a my ji můžeme užívat plnými doušky.

ze staršovstva

Brno I

V úvodu vyjádřilo staršovstvo spokojenost s průběhem červnových nešpor a se skautskými bohoslužbami a schválilo plán bohoslužeb na prázdniny, včetně návrhů na pozvání hostujících kazatelů v druhém pololetí. Letos budou ekumenické bohoslužby s vysluhováním večere Páně první neděli v říjnu a budou pojaty jako Díkčinění. Sejde se výchovná komise, aby připravila plán na nový školní rok. Byl objednan dotisk pohlednice Červeného kostela. Připravuje se nová pohlednice ze života sboru a barevná „skládačka“ určená pro veřejnost. V říjnu začne nový ročník kurzů Alfa. Na návrh bratra faráře byl upraven sborový rozpočet a podepsány smlouvy na opravu střechy Červeného kostela (1 milion Kč) a výměna oken v Rychmanově (150 tisíc Kč). Do předsálí Červeného kostela bude namontován reproduktor a umístěna lavice, kterou budou moci využít rodiče s malými dětmi. Staršovstvo děkuje bratru Pavlu Vtípilovi, který opatřil nové zátěžové rohože do sborového domu. Vzhledem ke snižující se částce ve sbírce darů na JJ musíme zlepšit její propagaci a více informovat o jejím využití. Během prázdnin je plánováno malování kanceláří a úklid sakristií v ČK. Máme radost, že na prázdninový pobyt na Blažkově se přihlásilo 66 zájemců. Program pro děti připraví Věra Popelářová a pro dospělé bratr farář.

Jiří Gruber

Brno II

Rádi jsme se seznámili se zjištěním, že letošní služby Boží na svatodušní pondělí (jediné evangelické bohoslužby v Brně ve 2. den svatodušních svátků) měly radostnou a povzbudivou podobu. - - Také letos se podařil víkendový úvod do letních dní na Blažkově připravený Nedělní školou pro rodiny s dětmi a třicátníky. - - Pomocí k orientaci ve sborovém hospodaření pro všechny presbytery jsou přehledně zpracované souhrny údajů, jimiž sborová účetní pravidelně doprovází svou zprávu pro každou ze schůzí staršovstva. Staršovstvo projednalo záměr provést rekonstrukci sociálního zařízení v Blahoslavově domě, které volá po obnově, i když neposkytuje skoro žádný prostor na přestavbu. O to náročnější bude zřejmě provádění rekonstrukčních prací, proto je potřeba počítat i se značnými nároky na výdaje ze sborových prostředků. - - Vedení Diakonie ČCE vyzvalo náš sbor k uzavření smlouvy o spolupráci se střediskem Diakonie v Brně. Staršovstvo si mj. klade otázku, jak nezanedbat skutečnost, že od počátku činnosti středisko podporují všechny brněnské sbory ČCE a aktivně s ním spolupracují. - - Před časem staršovstvo rozhodlo, aby se sbor připojil k programu Adopce na dálku. Nyní jsme dostali nabídku podílet se na péči o živobytí a vzdělání pro dívku ze střední Afriky. Sbor bude o této činnosti průběžně a podrobně informován. - - Začíná léto a budou prázdniny. Staršovstvo souhlasí.

Jaroslav Vítek

bude

Brno I

Úřední hodiny: Po - Pá 9-12, Út 16-18
Úterý: 15.00 Služby Boží v DD Věstonická
Středa 15.00 Kavárnička
4.-11. srpna rodinný pobyt na Blažkově
10.-12. srpna soustředění pěveckého sboru Cantate Domino v Poličce
2. září bohoslužby k zahájení školního roku
16. září odložené vystoupení pěveckého sboru z Moravské Třebové
28. - 30. září návštěva z partnerského sboru v Basileji
3. října zahájení nového ročníku kurzů Alfa
7. října ekumenické bohoslužby – Díkčinění
21. října ordinace vikářů - odpoledne

Brno II

Úřední hodiny: Po – Pá 9:00 – 11:00
Středa 13:00 Pobožnost v Diakonii Hrnčířská 27
Sobota 9.30 Služby Boží v DD Kociánka (7.7., 21.7., 4.8., 18.8.)

ze seniorátní Jeronymovy jednoty

Sbírka darů na Jeronymovu jednotu

sbor	2003	2004	2005	2006	2007
Brno I	34.220	47.650	38.795	36.700	35.500
Brno II	29.250	27.057	29.600	24.990	27.050
Brno - Husovice	12.000	15.100	15.000	13.000	13.200
Brno- Židenice	13.630	20.880	18.000	20.150	20.600

Hlavní dar lásky

sbor	2003	2004	2005	2006	2007
Brno I	16.406	12.731	10.023	16.096	13.192
Brno II	15.990	15.510	17.660	20.311	16.723
Brno - Husovice	2.500	3.000	2.850	4.000	3.450
Brno- Židenice	4.304	3.830	5.155	7.013	4.614

V roce 2005 obdržely dary tyto sbory (v tisících Kč) ze seniorátu: Boskovice 35, Brno – Židenice 57, Moravská Třebová 40, Nosislav 30, z ústředí: Brno II 100, Brno – Husovice 90, Rovečné 86.

V roce 2006 obdržely dary ze seniorátu: Moravská Třebová 91, Znojmo 41, Břeclav 31 a z ústředí: Veselí 150, Hustopeče 100 a Rovečné 86.

V roce 2007 obdržely dary ze seniorátu: Silůvky 100, Moravská Třebová 45, Heršpice 15, do ústředí byly doporučeny žádosti sborů: Boskovice 300, Vanovice 140 a Rovečné 86.

modlitba

Pane Ježíši Kriste!

S radostí a úlevou dnes vyznáváme, že právě ty a nikdo jiný má poslední slovo nad celým tímto světem a naším životem. Nemají nad námi moc lidé, a to je dobře, protože lidem se nedá věřit. Nemají nad námi moc peníze, a to je dobře, protože s penězi se dá všelijak švindlovat. Nemají nad námi moc naše hříchy, a to je dobře, protože nikdo z nás by se z nich sám nevyhrabal. Nemají nad námi moc naše nemoci, a to je dobře, protože všichni postupně ztrácíme síly a odvahu. Nemají nad námi moc ani naše zklamání a neúspěchy, a to je dobře, protože jinak by náš celý život mohl být zbytečný. Náš život, naše naděje, naše radost i naše budoucnost jsou založeny na tvé lásce a věrnosti, a to je dobře, protože tvé dílo zpečetěné obětí kříže a slávou vzkříšení už nemůže nic a nikdo zpochybnit. Stalo se pevným bodem a konstantou našeho života. Tobě patří den i noc, nebe i země, voda i vzduch, včerejšek i zítřek. Prosíme, dávej nám poznat svou přítomnost a slávu, kterou nevidíme očima, ale srdcem. Nech mocně zaznít své slovo, abychom poznali, že jsi a budeš a své dobré dílo, které s námi konáš, nikdy neopustíš.

Jiří Gruber

(modlitba na svátek Nanebevstoupení Páně)

obrázek na obálce: Jindra Hubková, Obrázky z bible, ČBS 1998

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453, email: ccebrno1@atlas.cz, http://brno1.evangelnet.cz

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469, email: evsboii@iol.cz, http://brno-ii.evangelnet.cz